

Af *Else-Merete Ross* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Hvorledes stiller ministeren sig til planerne om nedrivning af Lægeforeningens Boliger?“

Else-Merete Ross: Da overborgmester Urban Hansen tiltrådte sit nye embede, udtalte han i et interview, at en af hans hovedbestræbelser ville være at skaffe boliger, boliger, boliger. Med henblik på den store bolignød i København spidsede man øren: nu skulle der ske noget.

For tiden har overborgmesteren planer om at nedrive 546 trods misrøgt dog ikke kondemnerede lejligheder for at skaffe plads til 602 nye lejligheder. Det giver 56 flere lejligheder. Det forekommer mig ikke at være nogen effektiv måde at løse bolig-nøden på. I sandhedens interesse skal det straks siges, at de nye boliger vil blive tidssvarende, og det er Lægeforeningens Boliger ikke.

Allerede i 1960 forelå der fra professor Mogens Koch og hans elever på kunstakademiet en restaureringsplan for Lægeforeningens Boliger, en plan, som ganske vist ville reducere lejlighedernes antal med 166, men til gengæld gøre de resterende 380 lejligheder fuldt tidssvarende i konstruktion og udstyr. Lejlighederne ville blive dyrere, det skal indrømmes, men ikke så dyre som i nybyggeri. Skønt planen er sendt i 2 eksemplarer til overborgmesterembedet, til magistratens afdelinger og til boligkommissionen, har overborgmesteren for nogen tid siden hævdet, at han ikke havde set planen og ikke kendte den, men nok havde hørt om alt det med det kulturelle. I mellemtiden må overborgmesteren have læst ikke så lidt om det kulturelle i aviserne og må vel være klar over, at der fra sagkyndig side er forargelse over, at man ikke søger at bevare de kunstneriske og æstetiske værdier, som skabtes af en af landets største arkitekter, M. G. Bindsbøll, i disse lange, smukke længer, der er samlet til et fint og helstøbt anlæg. I 1959 blev bygningerne endda optaget på bygningsfredningslisten.

Det ville ikke tage lang tid at læse kunstakademiets undersøgelse og finansielle redogørelse igennem; heraf fremgår det, at lejen efter istandsættelse — uanset hvilken af de tre anførte finansieringsformer man ville

benytte — vil kunne ansættes væsentligt lavere end ved tilsvarende nybyggeri.

I torsdags udtalte overborgmesteren, at han ikke anså det for udelukket, at en egnet byggegrund kunne findes i det indre København til et kulturhus. Mon der ikke også i København, f. eks. på Amager, findes grunde, hvorpå der kunne opføres huse tegnet af arkitekt Frits Schlegel? Jeg tror det ganske bestemt. Ønsker man boliger, boliger, boliger, må det være rimeligst først at søge efter ubebyggede grunde, i anden række at bygge nyt i stedet for kondemnerede bygninger og først i sidste række at rive endnu brugbare bygninger ned, huse, som desuden i dette tilfælde giver byen et karakteristisk træk. Det er et trist fremtidsperspektiv, hvis København efterhånden mister sine særprægede kvartaler og bygninger og bliver en ensrettet by i stil med hundredvis af byer verden over.

Jeg kunne forstå det, hvis striden stod om, hvad bygningerne, når de indvendig var blevet moderniseret, skulle bruges til. Akademiet har foreslået dem brugt til pensionistboliger, som byen København har et stort behov for. Professor Viggo Møller-Jensen har foreslået at indrette dem til boliger for unge gifte og ugifte studerende, boliger, der er et enormt behov for. Endelig har magister Langberg foreslået at benytte bygningerne til boliger for gifte og ugifte sygeplejersker, da de ikke ligger langt fra flere store hospitaler. Også det ville være en god plan.

Hvad skal der ske med de mennesker, der bor derude? Ville det ikke være rimeligt at gå gradvis frem og modernisere én længe ad gangen og langsomt indrette boliger, f. eks. for en af de tre før nævnte kategorier af mennesker?

Jeg mener ikke, at fortiden skal sætte bom for fremtidens krav. Men i visse tilfælde vil det være værdifuldt at bevare fortidens ydre og skabe fremtidens indre, og det er der netop mulighed for her.

Når jeg spørger den højtærede minister om hans stilling til nedrivningen af Lægeforeningens Boliger, henvender jeg mig ikke alene til den minister, der varetager kulturelle anliggender og herunder også fredningssager, men til en minister, der er kendt for sine store sociale interesser. Jeg håber derfor, at kulturelle, æstetiske og